

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **T. H. T.,**
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem sídlem 400 01 Ústí
nad Labem, Berní 2261/1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců**
sídlím 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2024 č. j. MV-18202-4/SO-2024, ve věci
vydání povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2023 č. j. OAM-25650-6/TP-2023, kterým správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu. Zastavení řízení odůvodnil správní orgán I. stupně ustanovením § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.).

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

2. Žalobkyně namítala, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný fakticky pomíjí skutečný stav věci, a to již zjištěný, tak i ten co se teprve nabízí. Žalovaný zcela pominul skutečnost, že žalobkyně je skutečně rodinnou příslušnicí občana EU, a že k tvrzenému účelovému obcházení zákona došlo nikoli v tomto správním řízení, nýbrž v řízení vedeném před více jak 12 lety, navíc za situace, kdy ji nakonec byl přechodný pobyt udělen. Jestliže žalobkyně podala svou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu opakovaně, učinila tak za situace, kdy zamítnutí žádosti s odkazem na účelové obcházení zákona považuje za nezákonné a neaktuální, přičemž původní rozhodnutí nebylo přezkoumáno soudem.
3. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalované, že byly naplněny podmínky pro zastavení řízení dle ust. § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. Jestliže tedy žádala o vydání povolení k trvalému pobytu jako matka nezletilé občanky České republiky, o kterou nepochybně osobně pečuje, je zjevné, že její žádost je důvodná, přičemž nelze předpokládat, že u opakované žádosti se tento důvod bude měnit. Jestliže tedy žalovaný řízení o žádosti zastavil s odkazem na to, že žádost neobsahuje žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení jím dříve podané žádosti, znamená to, že žalobkyně bylo upřeno její právo na udělení trvalého pobytu zcela, bez možnosti zákonného přezkumu postupu žalované, který zjevně postupoval v původním řízení o první žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu v rozporu s platnými zákony, když žádost žalobkyně zamítnul toliko s odkazem na domnělé porušení zákona, ke kterému mělo z její strany dojít v jiném řízení před více jak 12 lety. Takový postup přitom neobstojí, když nesleduje záměr zákonodárce, který byl původně zamýšlen, a odporuje principům materiální pravdy, na níž je postaven právní řád ČR. Jestliže je patrné, že původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy, což vyplývá i z platné judikatury, nelze absentovat na ochranu zákonnosti a spravedlnosti správních rozhodnutí, a je nutno takové rozhodnutí sjednotit v souladu se zásadou legality.
4. Výklad správního orgánu, že opětovnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území, podanou po téměř půl roku, je nutno zamítnout z důvodu, že obdobná žádost již byla účastníci v minulosti podána je v rozporu s kogentními ustanoveními správního řádu a nepřípustným způsobem omezuje ústavně zaručené právo na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Výklad použitý správním orgánem je nadto rozporný s ustáleným výkladem relevantních ustanovení správního řádu uplatňovaným v soudní praxi i v právní doktríně. Současný správní řád z roku 2004, účinný od 1. 1. 2006, výslovně upravuje překážku řízení v podobě překážky věci pravomocně rozhodnuté, a to v § 48 odst. 2, Podle tohoto ustanovení tak *"[p]řiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou"*. Překážka věci pravomocně rozhodnuté (neboli překážka rei iudicatae, respektive rei administratae) je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce, neboť nedopadá na případy, kdy rozhodnutím správního orgánu došlo nikoli k přiznání práva či uložení povinnosti účastníkovi řízení, ale například k zamítnutí návrhu či žádosti účastníka. V této souvislosti pak správní řád dokonce v § 101 písm. b) výslovně předvídá možnost provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci, pokud novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta. Komentářová literatura k § 48 odst. 2 správního řádu rovněž potvrzuje, že ne každé pravomocné správní rozhodnutí má účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté: *"Překážka věci rozhodnuté se však vztahuje pouze na 'pozitivní' správní rozhodnutí, tedy pouze takové, kterým bylo přiznáno určité právo, a nikoli na rozhodnutí 'negativní' (nevyhovění žádosti o přiznání práva)."*

5. Z uvedeného vyplývá jednoznačný a ustálený závěr, že překážka věci pravomocně rozhodnuté ve správním řízení nenastává po jakémkoli rozhodnutí ve věci, a zejména nenastává po negativních rozhodnutích, zamítajících návrh či žádost účastníka řízení. Obecná procesní zásada non bis in idem je tedy ve správním řízení spojena zásadně pouze s pozitivními rozhodnutími (jinak je tomu v oblasti správního trestání, kde platí ústavní zákaz opakovaného stíhání za tentýž čin). Navíc ve správním řízení neplatí tato překážka - ani pro pozitivní rozhodnutí - absolutně, a to s ohledem na možnost uplatnění mimořádných opravných prostředků či institutu nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu.
6. Jestliže řízení o pobytových žádostech je správním řízením, pro které se užije subsidiárně ustanovení správního řádu. Přitom i ustanovení speciálně upravené v zákoně o pobytu cizinců musí být v souladu s ústavněprávními principy, či kogentními ustanoveními zákona. Jestliže tedy žádost žalobkyně podaná po 16 měsících od zamítnutí jiné obdobné žádosti není totožná, přinejmenším pokud jde o běh času, přičemž původní žádosti nebylo vyhověno, a tedy přiznáno právo trvalého pobytu, tedy zjevně nejde o tzv. "pozitivní správní rozhodnutí" a tedy nelze překážku rozhodnuté věci (res iudicate) v daném případě užít, a to ani pokud jde o úpravu v rámci zákona o pobytu cizinců (§ 169r odst. 1 písm. e)), když takový postup by byl v rozporu s právem na spravedlivý proces, jakož i v rozporu s kogentním ustanovením správního řádu.
7. Správní orgán I stupně vydávající předmětné rozhodnutí se evidentně neřídil ust. § 3 správního řádu, své rozhodnutí vydal, aniž zjistil dostatečným způsobem skutkový stav a zároveň své rozhodnutí dostatečným způsobem neodůvodnil, čímž závažně zasáhl do práv a oprávněných zájmů účastníků řízení. Přitom ani žalovaný řádně neposoudil veškeré odvolací námitky žalobkyně a dostatečně se nezabýval zejména otázkou zákonnosti původního zamítnutí žádosti uvedené, kterou bylo třeba alespoň aktuálně posoudit s ohledem na platnou judikaturu, když jde o rozhodnutí, na němž je postaveno rozhodnutí odvoláním napadené. Současně se nezabýval ani otázkou zákonnosti aplikace zásady „res iudicate“, což samo o sobě je důvodem zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Předmětné rozhodnutí tak je evidentně také postiženo vadou nepřezkoumatelnosti a jako takové je také nezákonné.
8. Napadené rozhodnutí je dle účastníka ve zjevném rozporu s ust. § 2, 3, 4, 48 odst. 2, 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., jakož i v rozporu s ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a ust. § 169r odst. 1 písm. e) stejného zákona. Zároveň je napadené rozhodnutí taktéž v příkrém rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte.
9. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, především na odůvodnění v části III. tohoto rozhodnutí a na spisový materiál.
10. K žalobním bodům žalovaná uvádí, že tyto se v podstatě neodlišují od námitek uplatněných v odvolání. Z tohoto důvodu žalovaná v podrobnostech odkazuje na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované, č. j. MV-18202-4/SO-2024 zpochybňovala.
11. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.) rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně ve stanovené lhůtě se k výzvě soudu nevyjádřila a nesouhlas s projednáním věci bez jednání soudu nesdělila.

12. Podle § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2 na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky^{1a}), který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie^{1b}), kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.
13. Dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.“
14. Podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců: „Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.“
15. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 26. 10. 2023 žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Ve formuláři žádosti zaškrtnula, že žádá o povolení k trvalému pobytu jako občan třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Zaškrtnula, že žádá po dvou letech nepřetržitého pobytu (je nejméně jeden rok rodinným příslušníkem občana Evropské unie s trvalým pobytem na území nebo občana ČR, který je k trvalému pobytu na území přihlášen). K žádosti doložila rodný list nezletilé dcery P. T., narozené X, který byl vydán dne 30. 12. 2021 Městským úřadem Jindřichův Hradec (zapsáno ve svazku X, ročník X, strana X, poř. č. X). Z údajů v rodném listě vyplývá, že matkou dítěte je T. H. T., narozena X, otcem pan L. T., narozen X. Současně byl předložen občanský průkaz dcery žalobkyně P. T., narozené X, státní občanství Česká republika, vydaný Městským úřadem Bruntál. Ze spisu se dále podává, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. 15. 6. 2022 přičemž řízení o této předchozí žádosti žalobkyně bylo pravomocně skončeno 21. 4. 2023. Žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 31. 3. 2023. V uvedeném předchozím správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně opírala své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie o vztah k dceři P. T., narozené X, státní příslušnost Česká republika. Za tím účelem tehdy předložila rodný list dítěte a osvědčení o jejím státním občanství České republiky. Při posouzení této předchozí žádosti správní orgán vycházel z šetření provedeného policií ČR, Inspektorátem cizinecké policie Jindřichův Hradec, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie v Českých Budějovicích a vycházel také z informací shromážděných v rámci řízení vedených pod č. j. OAM-9291/TP-2009 a č. j. OAM-4160/TP-2012, jimiž bylo zjištěno, že pan L. T. vědomě a v rozporu se skutečností, že není biologickým otcem nezletilé P. P. T., učinil souhlasné prohlášení o svém otcovství. V předmětném řízení bylo dále zjištěno, že pan L. T. za své jednání získal neoprávněný majetkový prospěch ve výši 15 000 Kč. Byl si zároveň vědom skutečnosti, že tímto jednáním zneužívá institut otcovství za účelem legalizace pobytu dítěte

a jeho matky, vietnamské státní příslušnice, která je tím oprávněna čerpat výhody plynoucí z postavení rodinného příslušníka, občana České republiky. Správní orgán tehdy dospěl k závěru, že účelového jednání se dopustila i sama žalobkyně, bez jejíhož prohlášení, že otcem nezletilé dcery je pan L. T., by jeho otcovství dítěti nebylo určeno. V předchozím řízení bylo dospěno k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

16. V nyní posuzovaném řízení správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 1. 11. 2023 č. j. OAM-25000-650-6/TP-2023 učinil závěr, že žalobkyně podala opakovaně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, čímž vymezila shodný předmět řízení jako v řízení minulém, avšak nebyly uvedeny či doloženy žádné nové podstatné skutečnosti, které nebyly předmětem řízení předcházejícího. Proto správní řízení zastavil podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně současně uvedl, že v opakovaně podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není patrná ani žádná jiná skutečnost, již by prokazovala neodůvodněnost závěru správního orgánu, který v rámci předcházející žádosti dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. O odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, přičemž odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.
17. Krajský soud považuje za nezbytné předeslat, že předmětem řízení je přezkoumání rozhodnutí žalované, kterým žalovaná potvrdila usnesení správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobkyně již dříve podala žádost o povolení k trvalému pobytu, která byla pravomocně zamítnuta.
18. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o zamítnutí předchozí žádosti žalobkyně však není přezkoumáváno v tomto řízení, proto se v něm nelze zabývat jeho zákonností. Z toho důvodu ani nemají námitky proti původnímu rozhodnutí v tomto řízení místo. Soudnímu přezkumu v tomto řízení podléhá pouze postup správních orgánů při zastavení řízení o opakovaně podané žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.
19. Soud v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícímu jeho vydání neshledal žádné vady řízení. Soud shledává napadené rozhodnutí žalované i usnesení správního orgánu prvního stupně jako přezkoumatelná a řádně odůvodněná.
20. Soud shledává nedůvodnou žalobní námitku žalobkyně, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení.
21. Při posouzení tohoto žalobního bodu soud předně vyšel z ustanovení § 169r odst. 1. písm. e) zákona o pobytu cizinců podle kterého správní orgán zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobkyně podala již dne 15. 6. 2022 žádost o povolení k trvalému pobytu, kterou správní orgán prvního stupně pravomocně zamítl. Následně podala dne 26. 10. 2023 žádost novou. Z citovaného ustanovení § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že nová žádost o povolení k trvalému pobytu, má-li mít naději na úspěch, se musí opírat o nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o dřívější žádosti. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že těmito „novými skutečnostmi“

mohou být pouze nové skutkové okolnosti v poměrech žadatele, a nikoliv jiná právní argumentace, kterou je zpochybňována zákonnost předchozího rozhodnutí o dříve podané žádosti žalobkyně, a to bez ohledu na její důvodnost. Žalobkyně se ve správním řízení v podaném odvolání v podstatě domáhala revize právního závěru správního orgánu učiněného v pravomocně skončeném řízení. V novém řízení ovšem zkoumat zákonnost předchozího zamítavého rozhodnutí nelze. Zkoumat lze pouze nové skutkové okolnosti v poměrech žalobkyně. V projednávané věci se však poměry žalobkyně od pravomocného zamítnutí její žádosti po stránce skutkové nezměnily, žalobkyně alespoň nic takového netvrdila.

22. Soud dále považuje za nutné zdůraznit, že tvrzení nových skutečností není obligatorní náležitostí opakované žádosti. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Naopak žádost, která tyto skutečnosti neobsahuje, může být formálně bezvadná. V důsledku toho nyní v případě postupu podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců správní orgán je povinen postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 323/2019-30). Od pravomocného zamítnutí předchozí žádosti žalobkyně se po stránce skutkové její poměry nezměnily, žalobkyně alespoň nic takového netvrdila. Za tohoto stavu tak soudu nezbyvá než uzavřít, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, pokud řízení o opakované žádosti žalobkyně zastavily.
23. Z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. š. zamítl.
24. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a procesně úspěšné žalované v souvislosti s tímto řízením prokazatelně nad rámec běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

